

labelse maa henlægges anden Jord til saadanne Huse, samt at Bliqthufets Tilliggende derved i hvert Tilfælde ikke maa blive større end foreneligt med Formaalet for Bliqthufets Oprettelse.

Antallet af de i de senere Aar meddelte Bevillinger til Sammenlægning af Bøndergaarde er følgende:

i 1890.....	43
- 1891.....	33
- 1892.....	40
- 1893.....	18
- 1894.....	36
- 1895.....	18
- 1896 (indtil 1/11).....	24

Til § 19.

Om Magelæg blev der første Gang givet nærmere Regler ved § 10 i Forordningen af 25de Juni 1810. Det bestemtes her, at naar et Magelæg mellem Jorder til to forskellige Ejendomme ønskedes foretaget, skulde dette ske ved Udskjning af begge de paagældende Ejendomme, selv om de Arealer, der ønskedes magelagte, vare ligestore i boniteret Maal. I Praksis indførte man imidlertid snart en langt simplere og mindre kostelig Fremgangsmaade. Naar det nemlig ved en af en Landinspektør paa Grundlag af en over de paagældende Arealer afholdt Bonitering affattet Magelægsberegning godtgjordes for Ministeriet, at de Arealer, der ønskedes magelagte, vare ligestore i boniteret Maal, meddeltes der Approbation paa Magelæget, uden at der derved skete nogen Forandring i de paagældende Ejendommers Eghedsforhold. Være de Arealer, der ønskedes magelagte, ubetydelige, kunne Matrikulstatsterne lægges til Grund ved Magelægets Foretagelse. Ved denne Praksis var der aabnet Grundejerne en let og billig Afgang til at opnaa en hensigtsmæssig Omlægning af Lodder, der hørte til forskellige Ejendomme, og denne Afgang blev da ogsaa benyttet i vid Udstrækning. Imidlertid fik man i Tidens Løb af Hensyn til dem, der havde Panteret i de Lodder, der ønskedes magelagte, Betænelighed ved at meddele Approbation paa saadanne Magelæg, og i de senere Aar har man kun meddelt Approbation paa Magelæg, hvorved der tilsigtes en Sketrettelse mellem de paagældende Ejendomme, medens videregaaende Magelæg kun blive approberede, naar ganske særlige Omstændigheder i det enkelte Tilfælde maatte tale derfor, ifr. Indenrigsministeriets Cirkulære af 26de April 1893 Post II. Forholdet er jo imidlertid dette,

at de til en Ejendom hørende Lodder ofte ere beliggende paa en saa uheldig Maade, at det i høj Grad er ønskeligt for Eieren at faa disse Lodder magelagte med Jorder, der høre til en anden Ejendom. Parterne kunne ganske vist faa en saadan Ombjntning af Lodder bragt i Orden ved at lade foretage en Udskjning af begge de paagældende Ejendomme, men denne Udvej er baade besværlig og kostbar. Parterne maa jo nemlig i saa Fald ikke blot afholde Udgifterne ved de to Udskjningsforretninger, men det vil til Sagens Ordning yderligere være nødvendigt, at der udstedes Skøder paa de tvende Lodder, der ønskes ombyttede, og at disse Skøder tinglæses. Følgen heraf vil være, at Parterne ofte af Hensyn til Beføstningen opgive at faa en i høj Grad ønskelig og heldig Omlægning af deres Jorder bragt i Orden. Det er sikkert et almindeligt Ønske, at man atter kunde komme tilbage til den tidligere Praksis, og i Overensstemmelse hermed har Kommissionen i sin Betænkning foreslaaet, at der skal kunne meddeles Approbation paa Magelæg mellem lige store Arealer af forskellige Ejendomme, naar der med Dokumenterne vedrørende Magelægets Optagelse i Matrikulen indsendes Erklæring fra Panthaverne i Ejendommene om, at de intet have mod Magelæget at erindre. Ministeriet har kunnet slutte sig til Ønsket om, at der atter aabnes Afgang til at erholde Approbation paa Magelæg af den omhandlede Art, men man kan ikke erkende, at den af Kommissionen anviste Vej — at fordrø Indsendelsen af Panteattester for Ejendommene med paategnede Erklæringer fra Panthaverne — er tilstrækkelig betryggende. En saadan utinglæst Erklæring, der ikke en Gang er paaført Panteobligationen, vil jo ikke være bindende for senere godtroende Erhverbere af denne. Man har derfor anset det for nødvendigt at forlange, at det for Ministeriet skal godtgøres, at Panthaverne ved tinglæst Paategning paa deres Panteobligationer have meddelt Samtykke til Magelæget.

Til § 20.

Forordningen af 23de April 1781 § 7, ifr. § 25, foreskriver, at der ved Magelæg mellem Hovedgaardsjord og Bondejord skal forlanges Erklæring fra vedkommende Fæstebønder, om at de ere fornøjede med Magelæget. I Forbindelse hermed bestemtes det ved Rentekammerets Cirkulære af 11te Januar 1806, at der, naar den Bondejord, der ved Magelæg agtes indtaget under Hovedgaarden, er fæstledig, og „Sagen altjaa ikke kan anses at være nogen Fæstebonde især